

Znak sprawy: Fn-XIV.310. .2019

M:

Poznań, 20 maja 2019 r.

**INTERPRETACJA
PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO**

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 1 i 3 w związku z art. 14b, art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 900 ze zm.), w odpowiedzi na wniosek z dnia 18 marca 2019 r. (data wpływu) o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 18 marca 2019 r., w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji w zakresie stosowania przepisów art. 8 pkt 6 w związku z art. 10 ust. 1 pkt 6 lit. b i załącznikiem nr 3 do ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1445 ze zm.),

postanawia uznać stanowisko Wnioskodawcy wyrażone we wniosku za prawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 18 marca 2019 r. do Prezydenta Miasta Poznania wpłynął wniosek :
S.A. (dalej jako „Wnioskodawca” lub „Spółka”) o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego.

Przedmiotem interpretacji jest art. 8 pkt 6 w związku z art. 10 ust. 1 pkt 6 lit. b i załącznikiem nr 3 do ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1445 ze zm.- dalej zwana także „u.p.o.l.”).

Opis stanu faktycznego i zdarzenia przyszłego:

Wnioskodawca jest podmiotem prowadzącym działalność finansową, w szczególności, w zakresie zawierania umów leasingu operacyjnego i finansowego.

Spółka zawarła oraz zamierza zawrzeć umowy leasingu z klientami (dalej: Korzystający), których przedmiotem są i będą naczepy o następujących parametrach:

- liczba osi: 2,
- rodzaj zawieszenia: pneumatyczne,
- DMC (dopuszczalna masa całkowita): 30 000 kg,
- DMCZP (dopuszczalna masa całkowita zespołu pojazdów): parametr nieokreślony.

Spółka zasadniczo nie będzie jednak właścicielem ciągników siodłowych przeznaczonych do ciągnięcia tych naczep (nie będzie ich finansować).

Korzystający (niebędący właścicielem naczepy) wskazał, że integralną częścią zespołu pojazdów jest i będzie ciągnik siodłowy o następujących parametrach:

- masa własna = 7 814 kg,
- DMC: 18 000 kg,
- DMCZP = 40 000 kg.

Do opisanego stanu faktycznego i zdarzenia przyszłego zadano następujące pytanie:

Czy parametr dopuszczalna masa całkowita zespołu pojazdów (dalej: DMCZP), o którym mowa w art. 10 ust 1 pkt 6 lit. b oraz w załączniku nr 3 do ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, a także w odnośnej uchwale tut. organu w sprawie określenia wysokości stawek podatku od środków transportowych, mającej zastosowanie w danym roku dla naczepy, powinien zostać ustalony jako suma:

- masy własnej najłżejszego ciągnika siodłowego, który jest w stanie ciągnąć daną naczepę oraz
- dopuszczalnej masy całkowitej naczepy?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

DMCZP stanowiąca parametr determinujący stawkę podatku od środków transportowych, mająca zastosowanie do opodatkowania naczep, powinna zostać ustalona jako suma:

- masy własnej najłżejszego ciągnika siodłowego, który jest w stanie ciągnąć daną naczepę oraz
- dopuszczalnej masy całkowitej naczepy.

Dla pojazdów o parametrach wskazanych jak wyżej (tj. naczepy wraz ze wskazanym ciągnikiem siodłowym), wskaźnik DMCZP dla naczepy wyniesie zatem 37 814 kg (liczony jako suma masy własnej ciągnika siodłowego oraz dopuszczalnej masy całkowitej naczepy).

Uzasadnienie stanowiska:

Ciągnik siodłowy, zgodnie z jego danymi technicznymi jest w stanie, jako zespół pojazdów, uciągnąć łączną masę do 40 000 kg (DMCZP ciągnika siodłowego). Jeżeli masa własna ciągnika siodłowego wynosi 7 814 kg, to maksymalna DMC naczepy (w zespole z tym konkretnym ciągnikiem) nie może przekroczyć 32 186 kg. Zatem możliwe jest, żeby ciągnik o masie własnej 7 814 kg stanowił zespół pojazdów z naczepą o DMC 30 000 kg.

Natomiast w przypadku naczepy, jej dokumentacja (świadczenie homologacji, dowód rejestracyjny) nie wskazuje jaki jest jej wskaźnik DMCZP. Z drugiej strony, wskaźnik ten jest niezbędny do ustalenia prawidłowej stawki w podatku od środków transportowych. Zdaniem Spółki, w celu określenia DMCZP dla naczepy, przyjąć należy sumę DMC naczepy oraz masy własnej najłżejszego ciągnika siodłowego, który jest w stanie daną naczepę ciągnąć.

Potwierdzenie stanowiska Spółki stanowi odpowiedź podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów na interpelację nr 8583 – z dnia 22 listopada 2004 r., w której stwierdza się: "(...) Na DMC zespołu pojazdów złożonego z ciągnika siodłowego i naczepy składają się: masa własna ciągnika oraz dopuszczalna masa całkowita naczepy. (...) W przypadku gdy podatnik posiada ciągnik siodłowy i kilka naczep, powinien wówczas zadeklarować dopuszczalną masę całkowitą zespołu pojazdów (masę własną ciągnika i DMC naczepy) dla każdego z przedmiotów opodatkowania. (...)”

Zdaniem Spółki, podobne wnioski płyną z odpowiedzi podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów – z upoważnienia ministra – na interpelację 13997 w sprawie wyjaśnienia kwestii, czy ustawa Ordynacja podatkowa w części poświęconej podatkowi od środków transportowych nie zawiera błędu wewnętrznej sprzeczności. Zgodnie z treścią odpowiedzi: „(...) Na DMC zespołu pojazdów składają się: masa własna ciągnika siodłowego oraz DMC naczepy lub DMC ciągnika balastowego oraz DMC przyczepy. (...)”

Po rozpatrzeniu wniosku Prezydent Miasta Poznania wyjaśnia, co następuje.

Na wstępie należy przypomnieć, że w myśl art. 14b § 1 i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 800 ze zm.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej oraz w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej wniosek o interpretację indywidualną może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego i zdarzeń przyszłych, a składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązujący jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej.

Organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy za prawidłowe z podanych poniżej względów.

Opodatkowaniu podatkiem od środków transportowych, zgodnie z art. 8 u.p.o.l. podlegają samochody ciężarowe, ciągniki siodłowe i balastowe, przyczepy, naczepy oraz autobusy. Wszystkie z wymienionych rodzajów pojazdów są odrębnymi przedmiotami opodatkowania. Ciągniki siodłowe i balastowe oraz przyczepy i naczepy podlegają opodatkowaniu podatkiem od środków transportowych osobno, niezależnie od tego czy używane są w zespole pojazdów, czy wykorzystywane są samodzielnie. Jedynie stawka podatku dla ww. przedmiotów opodatkowania, a w konsekwencji wysokość podatku, zależy od wyrażonej w tonach dopuszczalnej masy całkowitej zespołu pojazdów (jako parametru opodatkowania), który może zostać utworzony przez każdy z przedmiotów opodatkowania. Zespół pojazdów tworzy przyczepa lub naczepa wraz z pojazdem silnikowym. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych rada gminy określa, w drodze uchwały, roczne stawki podatku m. in. od przyczepy lub naczepy w zależności od dopuszczalnej masy całkowitej zespołu pojazdów, liczby osi oraz rodzaju zawieszenia. Prawidłowe opodatkowanie naczep wymaga zatem ustalenia ich dopuszczalnej masy całkowitej z pojazdem silnikowym, tj. z ciągnikiem siodłowym będącym w stanie pociągnąć daną naczepę i poruszać się razem z nią w zespole pojazdów.

Zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Finansów, przytoczonym przez Wnioskodawcę, a także ze stanowiskiem doktryny, wyrażonym m. in. przez B. Pahla (Podatki i opłaty lokalne Teoria i praktyka Warszawa 2017, s. 258), ustalenie dopuszczalnej masy całkowitej zespołu pojazdów następuje przez zsumowanie dopuszczalnej masy całkowitej naczepy oraz masy własnej ciągnika siodłowego, przy czym nie chodzi tu o ciągnik siodłowy, który posiada podatnik lub inny podmiot i który w danym momencie może ciągnąć naczepę, lecz o potencjalny, najmniejszy pojazd silnikowy, który zgodnie z odpowiednimi przepisami może ciągnąć określoną naczepę.

Powyższe stanowisko tutejszy organ podatkowy w pełni podziela i z tych względów uznaje stanowisko Wnioskodawcy i rozumienie treści wskazanych przepisów za prawidłowe.

Niniejsza interpretacja udzielona została w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego i zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Interpretacja ta,

po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Z up. PREZYDENTA MIASTA

Iwona Maćkowiak
Z-CIA DYREKTORA WYDZIAŁU

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, ul. Ratajczaka 10/12, 61-815 Poznań, w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2018 r., poz. 1302, z późn. zm.) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.